

บทที่ ๒
ผู้มีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร

๒.๑ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร

เนื่องจากมาตรา ๑๐ ทวิ กล่าวไว้โดยย่อ ๆ เพียงว่า "ความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียภาษีสำหรับของที่นำเขาเกิดในเวลาที่น่าของเขาสำเร็จ" โดยมีใครระบุไว้ว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบในการชำระค่าภาษี แต่มีกฎหมายศุลกากร มาตรา ๔๐ บัญญัติไว้ว่า "ก่อนที่จะนำของใด ๆ ไปจากอารักขาของศุลกากร ผู้นำของเขาจะต้องปฏิบัติให้ครบถ้วนตามพระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร กับต้องยื่นใบขนสินค้าโดยถูกต้อง และเสียภาษีอากรจนครบถ้วน หรือวางเงินให้ไว้เป็นประกัน" แสดงว่า ผู้มีหน้าที่เสียภาษีก็คือ "ผู้นำของเขา" ซึ่งมีจำกัดความไว้ในมาตรา ๒ ว่า "ผู้นำของเขา" หมายความว่ารวมทั้ง และไหลตลอดถึงเจ้าของหรือบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ครอบครอง หรือมีส่วนใดเสียชั่วขณะหนึ่งในของใด ๆ นับแต่เวลาที่นำของนั้นเข้ามาจนถึงเวลาที่ได้นำส่งมอบให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากความอารักขาของพนักงานศุลกากร

ฉะนั้น ตามคำจำกัดความดังกล่าว ผู้มีหน้าที่เสียภาษีใดแก่

๑. ผู้นำของเขา

๒. เจ้าของสินค้า

๓. ผู้ครอบครองสินค้า

๔. ผู้มีส่วนใดเสีย

๑. ผู้นำของเขา หมายถึงผู้นำสินค้าเข้ามาในประเทศ ซึ่งอาจจะเป็นเจ้าของสินค้าหรือบุคคลอื่น ๆ ก็ได้ เช่น ผู้ขนส่งสินค้านั้น

๒. เจ้าของสินค้า หมายถึงเจ้าของสินค้าโดยแท้จริง ซึ่งได้ทำการติดต่อ

ซื้อขายสินค้ากันกับต่างประเทศ และมีหลักฐานชัดเจนในบัญชีราคาสินค้า หรือในใบตราส่ง หรือเอกสารอื่นใด ซึ่งอาจเป็นบุคคล^๓ หรือนิติบุคคลก็ได้

๓. ผู้ครอบครองสินค้า หมายถึงผู้ครอบครองเอกสารเกี่ยวกับการนำเข้าไว้ เช่น บริษัทตัวแทนเรือ ธนาคารพาณิชย์ เป็นต้น และหมายถึงผู้ครอบครองสินค้าที่นำเข้า มาอย่างแท้จริงด้วย เช่น การท่าเรือแห่งประเทศไทยที่รับเก็บสินค้าไว้ในคลังสินค้าของตน ก็ถือว่าเป็นผู้ครอบครองสินค้านั้นด้วย ถ้าสินค้าเกิดสูญหายขึ้นในคลังสินค้า การท่าเรือ ก็ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าภาษีแก่กรมศุลกากรด้วย นอกจากนี้ในกรณีที่สินค้าเก็บไว้ในคลังสินค้า ทัณฑ์บนเกิน ๑ ปี กรมศุลกากรจะสั่งให้เจ้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนนำของดังกล่าวมาเสียภาษี ใน ๗ วันก็ได้

๔. ผู้มีส่วนได้เสีย บุคคลใดก็ตามที่มีส่วนได้เสียในของใด ๆ นับแต่เวลาที่ ของนั้นนำเข้ามาในราชอาณาจักร จนถึงเวลาที่ใดส่งมอบของให้ไปโดยถูกต้องพ้นจากความ รับผิดชอบของพนักงานศุลกากร เช่น ผู้ที่ได้รับมอบอำนาจจากผู้มีสิทธิในสินค้านั้น อาทิเช่น นายหนาศุลกากร หรือที่เรียกกันทั่วไปว่าชิปปิง หรือเสมียน คนใจของบริษัทห้างร้าน ต่าง ๆ บุคคลเหล่านี้สามารถเสียภาษีศุลกากรได้ เพราะว่ามีส่วนได้เสียในของนั้น

กฎหมายต่างประเทศ

กฎหมายศุลกากรของประเทศไทยต่าง ๆ ที่มีบัญญัติถึงเรื่องผู้นำที่เสียภาษีศุลกากร นั้นอาจแบ่งได้เป็น ๒ ระบบ คือ

ระบบที่ ๑ กำหนดให้เฉพาะบุคคลจำพวกหนึ่งเท่านั้น ที่จะเสียภาษีศุลกากร ได้ คือ จีน ฮองกง ฟิลิปปินส์

ระบบที่ ๒ กำหนดบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่ในการเสียภาษีศุลกากรไว้หลายคน ด้วยกัน รวมทั้งผู้มีส่วนได้เสียท่านเองเดียวกับพระราชบัญญัติศุลกากรไทย คือ คานาคา อังกฤษ ญี่ปุ่น เกาหลี อิสราเอล^๒

๑ กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๔ "ผู้เสียภาษีศุลกากรใดแก่ผู้มีชื่อรับสินค้าที่ส่งเข้ามา หรือตัวแทนของเขา

กฎหมายศุลกากรฮ่องกง มาตรา ๒๘ "ผู้นำของเข้ามีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร"

กฎหมายศุลกากรฟิลิปปินส์ มาตรา ๑๒๐๔ "เว้นแต่จะมีการยกเว้นโดยกฎหมาย หรือข้อบังคับใด ๆ ความรับผิดชอบที่จะต้องชำระภาษีศุลกากร ค่าอากร ค่าธรรมเนียม ที่มีความเกี่ยวข้องกับการนำเข้า ยอมถือได้ว่า เป็นหนี้ส่วนบุคคลของผู้นำเข้า ตอรัลรัฐบาล ผู้นำเข้า หมายถึงเจ้าของสินค้าซึ่งมีนามเป็นผู้รับสินค้า หรือตัวแทนของเขา รวมทั้งผู้ที่เก็บสินค้าไว้ในทะเล

๒ กฎหมายศุลกากรกานาดา มาตรา ๑๐๑ "เจ้าของสินค้านำเข้าที่เสียภาษีร่วมกับ ผู้นำของเขา หรือแยกกันรับผิดชอบแล้วแต่กรณี"

กฎหมายศุลกากรอังกฤษ มาตรา ๓๐๐ "ผู้นำเข้าหรือตัวแทนของเขามีหน้าที่ เสียภาษีศุลกากร"

มาตรา ๓๐๓ "ผู้นำเข้า" รวมถึงเจ้าของและบุคคลอื่น ๆ ซึ่งครอบครอง หรือมีส่วนได้เสียในสินค้านั้น ในเวลาใด ๆ ระหว่างที่มีสินค้านำเข้ามาจนถึงเวลาที่สินค้า หลุดพ้นจากการควบคุมของศุลกากร

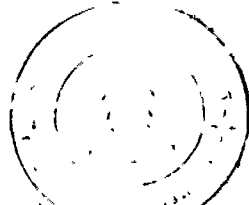
กฎหมายศุลกากรญี่ปุ่น มาตรา ๖ "ภาษีศุลกากรจะถูกรับชำระโดยบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับสินค้านำเข้ามา"

กฎหมายศุลกากรเกาหลี มาตรา ๖

- ก. บุคคลใดซึ่งอยู่ในข้อใดข้อหนึ่งดังต่อไปนี้จะต้องมีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร
  - ๑. บุคคลที่สำแดงการนำเข้า ในกรณีที่มีการแจ้งการนำเข้าของสินค้าหรือผู้ส่งสินค้าในกรณีที่ไม้อาจเก็บภาษีศุลกากรจากผู้แจ้งการนำเข้าได้
  - ๒. บุคคลที่ไ้รับอนุญาตให้ขนส่งเสบียงเรือ ให้เรือหรืออากาศยานต่างประเทศ แต่ไม่ได้นำนสินค้านั้นไปกับยานพาหนะดังกล่าว
  - ๓. ผู้ได้รับอนุญาตให้ตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า และผลิตสินค้าไมทัน ยังคงมีสินค้าต่างประเทศที่จะใช้ผลิตสินค้าเหลืออยู่หลังจากหมดระยะเวลาที่กำหนดให้จะต้องเสียภาษีสำหรับสินค้าต่างประเทศนั้น
  - ๔. ผู้สำแดงการนำเข้าในกรณีนำสินค้าต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้เก็บไว้ในคลังสินค้าเขามา แต่ปรากฏว่าไม่ได้นำสินค้าไปเก็บไว้ในคลังสินค้าในกำหนด
  - ๕. ผู้ใช้สินค้าประเภทเสบียงเรือซึ่งไม่ได้นำสินค้าไปใช้ตามทางที่ได้รับอนุญาต
  - ๖. ผู้รับสินค้าในกรณีที่ของนำเข้าทางไปรษณีย์
  - ๗. ผู้ถือใบอนุญาตคลังสินค้าที่ได้รับอนุญาตแล้วในกรณีที่สินค้าเก็บไว้ในนั้น ผู้สำแดงการนำเข้าในกรณีสินค้าอยู่ระหว่างการนำเข้าเก็บในคลังสินค้า และผู้รักษาสินค้าในเมื่อสินค้าหายหรือเสียหาย
  - ๘. เจ้าของหรือผู้ครอบครองสินค้าในกรณีที่สินค้าไม่ได้อยู่ในข้อหนึ่งข้อใดข้างตน
- ข. ในกรณีที่ผู้สำแดงการนำเข้า หรือเจ้าของสินค้าตามข้อ ๑. ร่วมรับผิดชอบบุคคลตามข้อ ๒.-๗. ในการชำระภาษี ให้ถือว่าบุคคลตามข้อ ๒.-๗. เป็นผู้ต้องชำระค่าภาษีแต่ฝ่ายเดียว

กฎหมายศุลกากรอิสราเอล

มาตรา ๑๘ "บุคคลที่มีชื่อในใบนำส่ง (Delivery Order) ของกัปตันเรือ หรือตัวแทนเรือ หรือยานพาหนะใด ๆ ในฐานะบุคคลซึ่งเป็นผู้ส่งจะถูกถือตามกฎหมายศุลกากร

ในเรื่องผู้มีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร อาจสรุปได้ว่า โฉกเงาของสินค้า ซึ่งนำสินค้านั้นเข้ามาไว้ในประเทศ รวมทั้งตัวแทนของเขา และบุคคลอื่น ๆ ที่มีส่วนได้เสียในสินค้าดังกล่าวนั้นเอง ทั้งนี้เพราะกฎหมายศุลกากร เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการเก็บภาษีทางอ้อมคือไม่ได้เรียกเก็บภาษีจากผู้ซื้อสินค้าโดยตรง แต่เรียกเก็บจากพ่อค้าที่ส่งสินค้าเข้ามาก่อน และพ่อค้านำเอาภาษีที่เสียไปแล้วมาบวกเพิ่มในราคาสินค้าที่ขายแก่ประชาชนอีกต่อหนึ่ง ประชาชนจึงเป็นผู้เสียภาษีศุลกากรโดยทางอ้อม ไม่ได้เสียภาษีโดยตรงแก่รัฐบาลแบบภาษีเงินได้

สำหรับการนำเข้าทางไปรษณีย์ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีได้แก่ผู้มีชื่อรับของหรือผู้รับของ^๓ ทั้งนี้เพราะว่าสิ่งของที่ส่งมาทางไปรษณีย์นั้นอาจจะเป็นของขวัญ หรือของกำนัลเล็กน้อยที่ผู้ส่งในต่างประเทศส่งมาให้แก่บุคคลในประเทศไทย โดยที่บุคคลผู้มีนามเป็นผู้รับยังไม่ทราบล่วงหน้าก็ได้ หรือไม่ได้เป็นผู้ส่งให้สิ่งของดังกล่าวนั้นมา ฉะนั้นบางที

ว่าเป็นเจ้าของหรือตัวแทนของเจ้าของสินค้า"

มาตรา ๓๙ ก. "โดยอนุวัติของอธิบดีและภายใต้เงื่อนไขที่เห็นสมควร อธิบดีกรมศุลกากรอาจยอมให้บุคคลอื่น ซึ่งไม่ใช่ผู้ส่งสินค้าเข้ามา เป็นผู้ชำระภาษีศุลกากรได้ทั้งหมดหรือบางส่วน และเมื่อบุคคลดังกล่าวได้ชำระภาษีไปแล้วก็จะถือว่าเป็นผู้ส่งสินค้าเข้ามา"

มาตรา ๑๔๐ "สำหรับสินค้าที่ต้องเสียภาษีศุลกากร และปรากฏในรายงานการนำเข้าแต่ไม่ได้นำมาเสียภาษี เจ้าของนายเรือ หรือผู้ควบคุมยานพาหนะดังกล่าว หรือตัวแทนของเขาแล้วแต่กรณี จะต้องรับผิดชอบในการชำระค่าภาษีตามที่อธิบดีกรมศุลกากรกำหนดตามอัตราที่มีผลบังคับใช้ในวันที่รายงานสินค้าดังกล่าว นอกจากว่าจะแสดงให้เห็นที่พอใจของพนักงานศุลกากรว่าเป็นอย่างอื่น"

^๓ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๔๖๔ มาตรา ๓๕

จึงไม่ได้มาติดต่อขอรับของด้วยตนเองแบบการนำเขาทางเรือ ฉะนั้นจึงไม่ใช่ผู้นำเขา หรือ ผู้สำแดงการนำเขาตามความหมายทั่ว ๆ ไป จึงได้มีการผ่อนผันให้ ผู้มีชื่อรับของ หรือ ผู้รับของเป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีศุลกากร ซึ่งในกฎหมายต่างประเทศ เช่น เกาหลี^๔ ก็ยอมให้ผู้รับของเป็นผู้ชำระค่าภาษีศุลกากรได้เช่นกัน

๒.๒ นายหน้าศุลกากร (Customshouse Broker, Customs Broker)

เนื่องจากการปฏิบัติพิธีการตามกฎหมายศุลกากรนั้น มีข้อยุ่งยากและระเบียบข้อบังคับอยู่มากมายเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันการหลีกเลี่ยงศุลกากร จึงปรากฏว่าในทางปฏิบัติแล้วเจ้าของสินค้า หรือผู้นำของเขา ไม่ได้มาทำการติดต่อกับทางศุลกากรโดยตรง แต่ได้วางใจให้บุคคลผู้มีอาชีพรับจ้างออกสินค้า หรือชิปปิง เป็นผู้มาติดต่อปฏิบัติพิธีการศุลกากรแทนตน มีส่วนน้อยที่ส่งเจ้าหน้าที่ของตนมาติดต่อเอง ฉะนั้น ชิปปิงหรือตัวแทนศุลกากรจึงมีความสำคัญมาก เพราะบุคคลดังกล่าวปฏิบัติกรแทนเจ้าของสินค้าเลย ฉะนั้นถ้าปฏิบัติหน้าที่โดยบกพร่อง ไม่มีความรู้ความชำนาญ หรือไม่สุจริตก็อาจก่อให้เกิดความเสียหายได้ แก่ทั้งทางเจ้าของสินค้าหรือทางกรมศุลกากรได้ ซึ่งในต่างประเทศได้มีบทบัญญัติว่าไว้เป็นพิเศษ และบังคับไว้เลยว่าจะต้องให้ผู้ที่ทางศุลกากรรับรองเท่านั้นมาติดต่อปฏิบัติงานทางศุลกากรได้ เช่นในประเทศเนเธอร์แลนด์ ผู้ที่ทำหน้าที่ออกของจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังก่อนจึงจะมารับจ้างทำการออกสินค้าได้เป็นคน แต่พระราชบัญญัติศุลกากรไม่ได้อำนาจระเบียบ เรื่องผู้ทำหน้าที่ออกของไว้โดยเฉพาะ คงมีแต่มาตราทั่ว ๆ ทั่วว่าด้วยตัวแทนในมาตรา ๑๐๖ ของพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๘๖ ว่า "บุคคลใดได้รับอำนาจจากเจ้าของสินค้า โดยแสดงออกชัดหรือโดยปริยายให้เป็นตัวแทนในเรื่องสินค้านั้น ๆ เพื่อกิจการอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ และการให้อำนาจนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุมัติแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นเจ้าของสินค้าในกิจการนั้น ๆ" และตามมาตรา ๑๐๘ บัญญัติว่า "เสมือนถ้าคนใจของบุคคลใด ถ้าทางใด

^๔ กฎหมายศุลกากรเกาหลี มาตรา ๖ กู (๒)

อาจจะมาทำกิจการทั้งหลายทั้งปวงแทนตัวบุคคล ถาหากันนั้น ที่สุดสถานใด แต่ว่า พนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่ยอมรับรอง เสมียนถาคคนไหนเสียก็ได้ เว้นแต่บุคคลถาหากันนั้นจะ ใ้คยื่นใบมอบอำนาจทั่วไปไว้ที่สูงสุดสถานให้อำนาจ เสมียนถาคคนไหนทำการแทนตน และได้ วางประกันโดยทำทัณฑ์บนถาประการอื่นให้ไว้ตามแต่ที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะ เห็นสมควรและ พอใจ เพื่อให้ เสมียนถาคคนไหนปฏิบัติกรโดยถูกต้องสมควร"

อนันตามพระราชบัญญัติศุลกากร ผู้มีสิทธิออกสินค้าได้แก่

๑. เจ้าของสินค้า
๒. ผู้ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของสินค้าโดยตรงหรือโดยปริยาย
๓. เสมียน คนใช้ ของบุคคล หรือนิติบุคคล ซึ่งใ้คยื่นใบมอบอำนาจ ทั่วไปและใ้คประกันหรือทัณฑ์บนไว้ต่อเจ้าหน้าที่ศุลกากรแล้ว

นายหน้าศุลกากร หรือที่เรียกว่าชิปปิงนั้น อาจจะเป็นบุคคลที่มีอาชีพโดย เฉพาะในการรับจ้างออกสินค้าให้แก่บุคคลทั่ว ๆ ไป หรือเป็นลูกจ้างของบริษัทห้างร้านใด และทำหน้าที่ออกสินค้าให้เฉพาะบริษัทหรือบุคคลที่ตนทำงานอยู่โดยเฉพาะก็ได้ บุคคลดังกล่าว จะต้องได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของสินค้าใ้คมาปฏิบัติพิธีการแทนเจ้าของสินค้า และตาม พระราชบัญญัติศุลกากร ถือว่าบุคคลดังกล่าวนี้เป็นเจ้าของสินค้าในกิจการที่ได้รับมอบอำนาจ ทั่ว ทั้งนี้เพื่อว่าจะใ้คเอาผิดกับเจ้าของสินค้าที่แท้จริงได้ ในเมื่อตัวแทนดังกล่าวปฏิบัติ งานไปในขอบข่ายของกิจการที่ได้รับมอบอำนาจมา ๕ ทั้งนี้มีตัวอย่างตามฎีกาที่ ๕๔๕/๒๔๙๒ ว่า "เจ้าพนักงานแจ่งวานุหรืที่ส่งมาจากต่างประเทศ เป็นผิดพระราชบัญญัติศุลกากร จึง

---

๕ พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.๒๔๖๔ มาตรา ๑๐๖ "บุคคลใ้คได้รับอำนาจจาก เจ้าของสินค้า โดยแสดงออกชัดหรือโดยปริยายให้เป็นตัวแทนในเรื่องสินค้านั้น ๆ เพื่อ กิจการอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ และการให้อำนาจนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ใ้คอนุมัติ แล้วไซ้ ทานใ้คถือว่าบุคคลนั้นเป็นเจ้าของสินค้าในกิจการนั้น ๆ"

แจ้งต่อตัวแทนของบุหรีว่า ถ้าไม่ยอมให้รับบุหรี จะส่งตัวให้ตำรวจดำเนินคดีและให้เวลา
ครึ่งครอกนั้น ไม่ถือว่าการยอมให้รับบุหรี เป็นไปโดยถูกข่มขู่ตามนัยแห่งกฎหมาย ตัวแทน
ผู้รับตราส่งไปแสดงตัวเป็นผู้รับของแทนผู้รับตราส่ง และเจ้าพนักงานศาลการอนุมัติแล้วนั้น
เมื่อตัวแทนผู้นั้นยอมให้เจ้าพนักงานรับบุหรีแล้ว เจ้าของบุหรีจะมาฟ้องร้องขอคืนบุหรีไม่ได้
โดยพระราชบัญญัติศาลการ มาตรา ๑๐๖ ให้ถือว่าตัวแทนนั้นเป็นเจ้าของสินค้าในกิจการ
นั้น"

พระราชบัญญัติศาลการไทย, สิงคโปร์ ไม่ได้บัญญัติถึงนายหน้าศาลการไว้
โดยเฉพาะแบบกฎหมายศาลการของ จีน, อิสราเอล, คานาดา, เกาหลี, ฟิลิปปินส์^๒
ซึ่งมีกฎไว้ว่าให้บุคคลที่จะประกอบอาชีพออกสินค้าต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาลก่อน และ
มีระเบียบวิธีการในการควบคุมนายหน้าศาลการไว้อย่างรัดกุม ซึ่งมีหลักการใหญ่พอสรุป
ได้ว่า

๑. บุคคลที่จะประกอบอาชีพเป็นนายหน้าศาลการได้ จะต้องมีความสัมพันธ์ตามที่กำหนดไว้ เช่น เป็นประชาชนในประเทศนั้นไม่ใช่ต่างดาว และต้องสอบรับใบอนุญาต
จากทางการด้วย

๒. ห้ามบุคคลที่มีในนายหน้าศาลการที่ได้รับอนุญาตแล้ว ทำการออกสินค้า
ให้แก่บุคคลโดยทั่วไป เว้นแต่เป็นพนักงานในห้างร้านใดที่มาทำการออกสินค้าเฉพาะใน
บริษัทของตน

๓. กำหนดวิธีการ เงื่อนไข ในการปฏิบัติงานไว้อย่างรัดกุม อาทิเช่น
กำหนดอัตราค่าจ้างไว้เป็นทางการ มีหลักเกณฑ์ในการเรียกประกันตัวขึ้นเพื่อชดเชยความ
เสียหายที่เกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ และมีบทโทษสำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ผิดพลัดจากกฎข้อบังคับ

ซึ่งกฎเกณฑ์และระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ เหล่านี้ในพระราชบัญญัติศาลการของ
ไทยเราไม่มีบัญญัติไว้โดยตรง เพียงแต่บัญญัติไว้กว้าง ๆ ในเรื่องตัวแทน ลูกจ้าง โดย
ไม่ได้กำหนดคุณสมบัติ ความสามารถ ของผู้ประกอบอาชีพเป็นนายหน้าศาลการไว้โดย
เฉพาะ และไม่มีมาตรการที่เด็ดขาดในการลงโทษนายหน้าศาลการผู้ทุจริต หรือมีมาตรการ

ในการเรียกประกันทัณฑ์บนเพื่อชดเชยความเสียหายที่นายหน้าศุลกากรก่อให้เกิดขึ้น ฉะนั้น
ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าสมควรจะได้บัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมขึ้น ให้มีมาตรการควบคุมคุณภาพ
ความสามารถ ของนายหน้าศุลกากรแบบกฎหมายต่างประเทศ โดยให้มีการสอบรับใบ
อนุญาตประกอบอาชีพเป็นนายหน้าศุลกากร และกำหนดเงื่อนไข และวิธีการควบคุมการ
ปฏิบัติงานของนายหน้าศุลกากรให้รัดกุมขึ้นกว่าปัจจุบันนี้

๑. กฎหมายศุลกากรจีน มาตรา ๖ "การดำเนินการทางพิธีการศุลกากร
ในการนำเข้าข่าระภาษี สำหรับสินค้าที่นำเข้า อาจดำเนินการผ่านนายหน้าศุลกากร
(Customs Broker) กฎข้อบังคับในการตั้ง ควบคุมนายหน้าศุลกากร ให้กำหนดโดย
ประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง"

กฎหมายศุลกากรอิสราเอล มาตรา ๑๖๘ "ตัวแทนผู้ได้รับมอบอำนาจ
ได้แก่

ก. เจ้าของสินค้าอาจปฏิบัติพิธีการตามข้อกำหนดในกฎหมายโดยผ่านตัวแทน
ผู้ได้รับมอบอำนาจเต็ม

ข. ตัวแทนผู้รับมอบอำนาจ อาจเป็นบุคคลซึ่งเป็นลูกจ้างของเจ้าของ
สินค้า หรืออาจเป็นตัวแทนศุลกากร (Customs Agent) โดยเฉพาะ ซึ่งมีใบอนุญาต
ตามกฎหมายว่าด้วย Customs Agent Law

เว้นแต่ว่าของส่วนตัวของผู้นั้นโดยสารอาจออกได้โดยบุคคลที่เป็นผู้รับผิดชอบ
ในของนั้น"

มาตรา ๑๓๐ "ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนของเจ้าของสินค้าตามกฎหมาย
ศุลกากรจะถูกถือว่าเป็นเจ้าของสินค้านั้น และต้องรับผิดชอบเป็นส่วนตัวในการชำระค่า
ภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าและรับผิดชอบในการกระทำทุกชนิดซึ่งเกี่ยวกับสินค้าที่เจ้าของต้อง
รับผิดชอบภายใต้กฎหมายศุลกากรที่จะต้องปฏิบัติ ไม่มีข้อความใด ๆ เลยที่จะผ่อนผัน หรือ
ยกเว้น หลักนี้ไว้"

กฎหมายศุลกากรคานาดา มาตรา ๑๑๖ (๑) "โดยอนุมัติของรัฐมนตรีผู้
เก็บภาษีศุลกากร (Collector) ที่อาจจะออกใบอนุญาตที่จะจัดการธุรกิจเป็นนายหน้า
ศุลกากร (Custom-House Broker) ให้แก่บุคคลสัญชาติอังกฤษที่อยู่ในคานาดา
และบรรลุนิติภาวะแล้วก็มีคุณสมบัติให้ เป็นนายหน้าศุลกากร ณ ที่ที่ออกใบอนุญาตนั้นได้
และบุคคลอื่นที่ไม่ได้รับอนุญาตดังกล่าวจะมาประกอบธุรกิจเป็นนายหน้าศุลกากรไม่ได้ เว้นแต่
บุคคลซึ่งนำของของตนเข้ามาเอง หรือตัวแทนผู้รับมอบอำนาจของบุคคลดังกล่าวเท่านั้น
ที่จะมาทำการออกสินค้าของตนเองได้ ตามมาตรา ๑๑๔ และ ๑๑๕"

มาตรา ๑๑๖ (๒) "บุคคลที่ไม่มีใบอนุญาตตามมาตรา ๑๑๖ (๑) ถ้ามากระทำหรือ
พยายามกระทำธุรกิจในฐานะนายหน้าศุลกากร หรืออ้างตนว่าเป็นนายหน้าศุลกากร ถือว่า
มีความผิดและอาจถูกปรับไม่เกิน ๒๐๐ เหรียญ หรือไม่น้อยกว่า ๕๐ เหรียญ หรือจำคุก
ไม่เกิน ๓ เดือน แต่ไม่ต่ำกว่า ๑ เดือน"

กฎหมายศุลกากรเกาหลี มาตรา ๑๕๗ "ยกเว้นกรณีที่กำหนดไว้ในประกาศ
ของประธานาธิบดี บุคคลผู้จะมาติดต่อกำเนินพิธีการศุลกากรได้ จะต้องเป็นนายหน้า
ศุลกากร (Custom-House Broker) และบุคคลซึ่งได้รับอนุญาตให้ดำเนินการศุลกากร
ได้ในนามของตนเอง

มาตรา ๑๕๘ "คุณสมบัติของผู้จะเป็นนายหน้าศุลกากร

๑. บุคคลใดที่ทำงาน ณ ศุลกสถานมานานกว่า ๓ ปี ในฐานะเป็นพนักงาน
ชั้น ๓ (Third Grade) หรือสูงกว่าของทางราชการ
๒. บุคคลใดที่ผ่านการทดสอบในฐานะเป็นนายหน้าศุลกากรมาแล้วตามประกาศ
ของประธานาธิบดี

มาตรา ๑๖๓ "ผู้ที่จะเป็นนายหน้าศุลกากรจะต้องวางเงินประกันเป็นหลัก
คอยู่เก็บภาษีศุลกากร (Collector of Customs) ตามระเบียบของประธานาธิบดี

มาตรา ๑๖๗ "การอนุมัติค่าธรรมเนียมนายหน้าศุลกากร

๑. นายหน้าศุลกากรทุกคนจะต้องกำหนดค่าจ้างในอัตราสูงไว้ และขออนุมัติ

จากผู้เก็บภาษีศุลกากร และถ้ามีการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าจ้างจะต้องขออนุมัติทุกครั้ง

๒. ผู้เก็บภาษีศุลกากรอาจสั่งให้นายหน้าศุลกากร เปลี่ยนแปลงค่าจ้างใด เพื่อประโยชน์ของสาธารณะ

มาตรา ๑๒๑ "ในเมื่อนายหน้าศุลกากรหรือลูกจ้างของเขาได้ทำการ ละเมิด กฎหมายนี้ หรือคำสั่งที่ออกมาตามกฎหมาย หรือไม่เคารพคำสั่งของผู้เก็บภาษีศุลกากร หรือคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ศุลกากร ผู้เก็บภาษีศุลกากรอาจสั่งให้พนักงานชู้รักหรือยกเด็ก ใบบอนญาติได้"

กฎหมายศุลกากรฟิลิปปินส์ มาตรา ๑๓๐๕ "การสำแดงการนำเข้าจะต้อง ลงนามโดยผู้นำของเขา ผู้รับตราส่ง หรือผู้ถือเอกสาร แล้วแต่ว่าผู้ใดจะได้รับผลจาก การนำเข้าในกรณีที่เป็นเอกชน หรือผู้จัดการบริษัทในกรณีที่เป็นบริษัทหรือสมาคม หรือ โดยนายหน้าศุลกากรผู้ได้รับมอบอำนาจ

มาตรา ๓๕๐๕ "บุคคลซึ่งกระทำการ เป็นตัวแทนหรือผู้รับมอบอำนาจจากบุคคล อื่นให้กระทำเกี่ยวกับศุลกากร พิทักษ์อัตรา หรือการเดินเรือ จะต้องแสดงใบมอบอำนาจ ต่อผู้เก็บภาษีศุลกากร (Collector) ณ ท่าที่ทำการและบุคคลดังกล่าวจะทำการแทนผู้อื่น ได้ไม่เกิน ๒ ราย เว้นแต่เขาจะเป็นนายหน้าศุลกากรผู้ได้รับอนุญาต"

มาตรา ๓๕๐๑ "ผู้จะสมัคร เป็นนายหน้าศุลกากรจะต้องสอบผ่านข้อเขียน และมีคุณสมบัติดังนี้ คือ

- ก. มีอายุอย่างน้อย ๒๕ ปี
- ข. เป็นพลเมืองของฟิลิปปินส์
- ค. มีความประพฤติดี และ
- ง. ได้เรียนวิชาศุลกากรและพิทักษ์อัตราในหลักสูตร ๔ ปี และมีความชำนาญในการปฏิบัติงานมาแล้วอย่างน้อย ๒ ปี

มาตรา ๓๕๐๗ "...คำร้องขอให้พักใบบอนญาติหรือเพิกถอนใบบอนญาติเป็น นายหน้าศุลกากร จะถูกส่งไปยังคณะกรรมการสอบไต่ถามนายหน้าศุลกากร เพื่อตรวจสอบข้อเท็จจริง และเสนอเรื่องราวทั้งหมดพร้อมคำแนะนำไปยังคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนเพื่อตัดสิน..."